

LA FILLA DE LA NEU

PSEUDÒNIM: Nancy Preston

Aquesta és la meua història, la història d'una rosa enterrada sota una manta de neu.

Aquella era casa meua, el lloc on havia crescut, envoltada d'aquell paisatge blanquinós curull d'arbres, de cérvols i d'altres animals que juguen pel bosc, amb aquelles vistes tan espectaculars de Grimentz... El lloc perfecte.

Hi havia estat sempre sola, sota la neu, però de cop va haver-hi un gir inesperat que va canviar del tot la meua vida.

Doncs bé, recordo que era un disset de desembre de 1960 quan una família de pastors es va instal·lar en una caseta de fusta que hi havia prop d'on jo hi era. Era una gent molt agradable, la típica família de quatre components, ni rics ni pobres, que viuen del que tenen i amb això són feliços i no necessiten ningú més que els faci companyia.

Cada dia es llevaven d'hora, cap a les sis del matí, i començaven la seva rutina: el pare pasturava el bestiar, la mare feia formatge, el fill gran era llenyataire i la filla petita...bé, ella no tenia cap obligació i es dedicava a passejar pels voltants de la casa a la recerca de quelcom per fer. Era molt bufona, amb la cabellera rossa recollida en dues trenes lligades amb uns llaços rojos, una cara pàl·lida amb unes galtes molsudes i sempre acompanyada dels seus imprescindibles: una nina i un exemplar d'"Oliver Twist". Fins i tot el seu nom li estava a mida, Neu.

Un dia que la xiqueta voltava pel bosc, va ensopegar amb una arrel i va caure a la meua vora. Quan va voler aixecar-se, amb el seu moviment de braços em va desenterrar i es va quedar meravellada, com si mai hagués vist cap cosa igual. Prudentment, va acabar de treure la neu que quedava al meu damunt, es va disculpar i em va començar a parlar.

Des d'aleshores em venia a visitar cada dia: portava un cistell amb panets i esmorzàvem plegades, em llegia capítols d'Oliver Twist, m'explicava anècdotes, dibuixava a la neu...Era com si per fi hagués trobat algú amb qui compartir la seva vida.

Nancy Preston

M'ho passava molt bé amb ella i també li estic agraïda d'haver estat tan curosa amb mi: sempre que marxava em tornava a tapar perquè ningú sabés on era. Però un dia, al matí, em vaig adonar que no m'havia cobert. Ara tornaria i en marxar ja em taparia, vaig pensar, però el dia seguia avançava i ni ella ni la seva família havien sortit de casa.

Va ser cap al vespre quan vaig saber què havia passat: la família va sortir somicant de casa. El pare davant de tot amb la nena entre els braços embolicada amb la manta i la mare i el germà darrere, capcots i plorant.

Van venir fins on era jo, van fer un forat i hi van posar el cos inert de la criatura. Abans d'enterrar-la, però, em van agafar i em van posar sobre el seu pit, com a regal de comiat.

Els dies passaven, el bosc seguia el seu curs, i un dia, del seu pit, va començar a brotar una rosa, la meua filla, la seva filla, la filla de la neu.